

Η Υστεροβυζαντινή Τέχνη μέσα από τα ιστορικά γεγονότα στην πόλη των Αθηνών (Μαρία Σκουρλή, θεολόγος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2aAsmgk>]

Ο Όθωνας, ύστερα από την οχύρωση της πόλης των Αθηνών, εγκαταστάθηκε για εμπορικούς και οικονομικούς λόγους στη Θήβα, αφού ήταν η σημαντικότερη πόλη εκείνης της εποχής. Το παράδειγμά του ακολούθησαν και οι επόμενοι delaRoche, με αποτέλεσμα η Θήβα να γίνει η πρωτεύουσα του κρατιδίου, παρά την νομισματική ανεπάρκεια που έπληττε το Δουκάτο. Από την άλλη πλευρά, οι Φράγκοι ηγεμόνες, ιππότες και κληρικοί, αποκομμένοι καθώς ήταν από τον ορθόδοξο ντόπιο πληθυσμό, αποτέλεσαν μια ιδιότυπη κοινωνία, ενώ υπήρξε χάσμα στις σχέσεις των Φράγκων κυριάρχων και του εγχώριου πληθυσμού, που έδειχνε απροθυμία να προσαρμοστεί και να συνεργαστεί με του κύριους κατακτητές.

Αμέσως μετά τον Όθωνα, στην εξουσία έρχεται ο ανεψιός του Γκύ delaRoche (1225-1263)· με τη σειρά του εκείνον θα διαδεχθεί ο γιός του Ιωάννης (1263-1280). Η δυναστεία συνεχίζεται με τον Γουλιέλμο Α΄ (1280-1287), γαμβρό του σεβαστοκράτορα Νέων Πατρών Ιωάννη Α΄ και κλείνει με τον Γκύ Β΄(1287-1308). Στις μέρες των delaRoche το δουκάτο των Αθηνών ήταν το πιο ισχυρό και πλούσιο φραγκικό κράτος στον ελλαδικό χώρο.

Μετά τον θάνατο του Γκύ Β΄ για αρκετά χρόνια θα κυριαρχήσουν οι Καταλανοί (1308-1388), γνωστοί ως σώμα Ισπανών μισθοφόρων. Αυτοί εγκαθίστανται στη Θήβα και μαζί με την Αθήνα κάνουν τις πόλεις κέντρα της εξουσίας τους. Το καθεστώς δεν αλλάζει και οι Έλληνες δουλοπάροικοι δεν είχαν καμία αυτονομία ούτε και σχέση με τη διοίκηση. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας των Καταλανών, απολάμβαναν σχετική ελευθερία και μεγαλύτερη ανεξαρτησία από ότι την εποχή των Φράγκων ηγεμόνων. Η αλλαγή ήταν και γλωσσική, αφού τη γαλλική αντικατέστησε η καταλανική διάλεκτος.

Για τους Έλληνες η κατάσταση βελτιώνεται με την επικράτηση της φλωρεντιανής οικογένειας των Acciaiuoli (1385-1458) με πρώτο ηγεμόνα τον Νέριο. Επί των ημερών του διορίζονται για πρώτη φορά Έλληνες νοτάριοι, γραμματικοί και γέροντες με συμμετοχή στη διοίκηση, ενώ ταυτόχρονα γίνεται η Αθήνα πρωτεύουσα του Δουκάτου. Ως επίσημη γλώσσα παραμένουν η λατινική και η ιταλική, ενώ στα επίσημα έγγραφα χρησιμοποιείται η ελληνική. Ο Λατίνος

ηγεμόνας είχε καλές σχέσεις με τους Βυζαντινούς, ως αποτέλεσμα του γάμου της κόρης του Νέριου με το δεσπότη του Μυστρά Θωμά Παλαιολόγο. Η ηγεμονία στο λατινοκρατούμενο Δουκάτο ακμάζει στα έτη του Αντωνίου Acciaiuoli, γόνου Αθηναίας με ελληνική ανατροφή, οπότε παρατηρείται ησυχία και πρόοδος. Ως προς την οικονομία κατά τα χρόνια των Acciaiuoli, παρατηρείται σταδιακή αντικατάσταση της φεουδαρχικής νομής της γης από την εμπορευματοποιημένη οικονομία.

Η Λατινοκρατία λήγει για την Αθήνα και την περιοχή της Αττικής τον Ιούνιο του 1456, ύστερα από την κατάληψη της πόλης από τον τουρκικό στρατό, ο οποίος καταφθάνει στην περιοχή με επικεφαλής τον Ομάρ, κατόπιν εντολής του Μωάμεθ του Β΄ (1451-1481).

Ενδεικτική Βιβλιογραφία:

Λαΐου Α., *Οικονομική ιστορία του Βυζαντίου. Από τον 7ο έως τον 15ο αιώνα*, τ. Α΄, Αθήνα 2006. Στουφή - Πουλημένου Ιωάννας, *Βυζαντινές Εκκλησίες στον Κάμπο των Μεγάρων*, εκδ. Αρμός, Αθήνα 2007. Στουφή - Πουλημένου Ιωάννας, *Χριστιανική και Βυζαντινή Αρχαιολογία και Τέχνη*, εκδ. Παρρησία, Αθήνα 2011.